

Nad bažinami lehce zafoukal vítr, takže hustá mlha na chvílku prořídla. Na pár chvil tak bylo možné zahlédnout strašidelnou noční scenérii – větve mohutných stromů byly ohnuty tak, že se málem dotýkaly vodní hladiny, ozývalo se kuňkání žab i skřek nočního dravce, v dálce byla tušit silueta nevelkého hradu. Jen pes baskervillský té děsivé atmosféře chyběl...

Ozval se pravidelný, tichý klapot a z mlžných oparů se pomalu vynořilo bílé, výletní šlapací kolo. Na cestu si svítilo dvěma reflektory. Do pedálů onoho bizarního plavidla šlapal muž ve sněhobílé uniformě, a co bylo velmi podivné, za jeho zády seděla proti směru jízdy další osoba. Kvůli mlze a tmě jí nebylo vidět do tváře, ale i tak bylo možno rozpoznat, že se jedná o starší, elegantně oblečenou ženu. Seděla bez pohybu, hlavinku měla mírně nakloněnou na stranu, vypadalo to, že klidně spí. V této bezvládné osobě by teď nikdo nepoznal slavnou, světoznámou spisovatelku detektivních románů madam Colinsovou, což byla staropanensky působící dáma, která i v té nejvyšší společnosti byla uznávána pro svůj duchaplný humor a schopnost říkat s milým úsměvem pravdu, ať se týkala kohokoliv. Dokonce i jí samotné. Při jízdě bažinami však byla v hlubokém bezvědomí, ruce jí visely bezvládně podél těla a nohy courala ve špinavé vodě. Tato podivná dvojice mířila hustou mlhou k onomu vzdálenému hrádku. Bylo to naprosto nečekané, ale nad temnými blaty se vzdalujícím se šlapadlem se ozvalo slabé zazvonění telefonu a vzápětí bylo slyšet tichý, spiklenecký hovor.

„Ano?“

„Dovolte, šéfe, abych vám oznámil, že náš klub dnes navěky opustil Sir Charles Edward Maybridge.“

V tu chvíli se na noční hladině objevil zvolna plující vor, na kterém ležel elegantní muž, překvapivě oděný do smokingu.

Spal. Aspoň to tak na první pohled vypadalo. Záhy však bylo zjevné, že usnul navěky.

„Účet vyrovnal?“ ptal se tajemný hlas v telefonu.

„Ano,“ přisvědčil klidně jiný tajemný hlas. „Zaplatil dokonce sumu mnohonásobně vyšší!“

„Důvod?“

„Sir Edward zkrachoval lidsky, ne ekonomicky. Naše služby považoval za neocenitelné.“

„V y p l u l ...?“

„Před pár minutami.“

Vor s milým Sirem Edwardem se za tichého bublání začal pomalu nořit pod hladinu. Jakmile voda uhasila svíci, kterou měl Sir Edward za hlavou, zbyly jen siluety stromů, mlha a nehybná hladina. I bublání po chvílce utichlo.

Tajemný hlas muže, zřejmě šéfův, se v telefonu chladně otá-
zal: „A co noví hosté?“

Šlapací kolo s novým hostem, tedy s omámenou madam
Colinsovou, se vzdalovalo mlhou a služebný hlas odpověděl
svému šéfovi věcně: „Dnes přijede madam Colinsová, zkrachovalá autorka detektivních románů.“

„Počet hostů celkem?“

„Jedenáct.“

Šlapací kolo se zkrachovalou spisovatelkou po chvilce pohl-
tila hustá mlha a tma.

V luxusně zařízeném pokoji pražského hotelu Šroubek seděl
šéf Stevensonova klubu Ervín Mercoton. V ruce držel tele-
fonní sluchátko a tichým hlasem pokračoval v hovoru: „Další
hosté ať vyplouvají a připlouvají výlučně dle mých instrukcí!
Vyžaduji stoprocentní úspěšnost!“

Klaply dveře. Mercoton se lekl a začal předstírat, že mluví
s někým zcela jiným: „Rád jsem vás slyšel, madam, ještě se
ozvu!“ Zavěsil a svého sluhu, který zůstal stát mezi dveřmi,
sjel přísně: „Bývá zvykem klepat, Georgi!“

Sluha zřejmě před tím, než vstoupil do pokoje, dlouho běžel,
protože sotva popadal dech, když nadšeně vyhrkl: „Mám pro
vás zprávu, pane, která vás jistě potěší! Váš přítel je na mizině!
Alfréd Čechura z k r a c h o v a l!“

Reakce Ervína Mercotona byla potvrzením pravidla, že velká bolest a velká radost zůstávají němé. Zde se jednalo o radost.

„Sedmnáct milionů dluhů!“ sdělil mu sluha. „BANKROT!“

V Mercotonově tváři se objevil vítězný, lehce cynický úsměv.

Tyč smetla jedním pohybem sošky deseti malých černoušků, stojících na polici. V jednom z pokojů honosné vily totiž pětatřicetiletá Evženie rozbíjela násadou od koštěte kdeco. V nezvykle vysokém stupni hysterie vykřikovala: „Já ti dám laciný černoušky, já ti dám výhodná koupě, já ti dám sedmnáct milionů! Výhodně půjčených! Skončili jsme spolu, Alfréde Čechuro! Rozumíš? Je konec! Šlus! Šmytec!“ A už se hnala na zasklený a bezpochyby bezcenný obraz kýčovitě krajiny. Sotva se rozmáchla, ozvalo se za jejími zády: „Obraz ne!“

Ve dveřích stál Mercoton a dodal klidně: „Je sice nevalné kvality, ale prodá se dobře, neboť odpovídá vkusu tohoto národa.“

„Ach, Ervíne!“ schoulila se mu Evženie nešťastně v náruči. „Jedenáct bankrotů za deset let! S takovým manželem by přece nevydržela ani svatá!“

„Líbí se mi, má drahá Evženie, že jsi dodržela slovo.“

Evženie k němu nechápavě vzhledla.

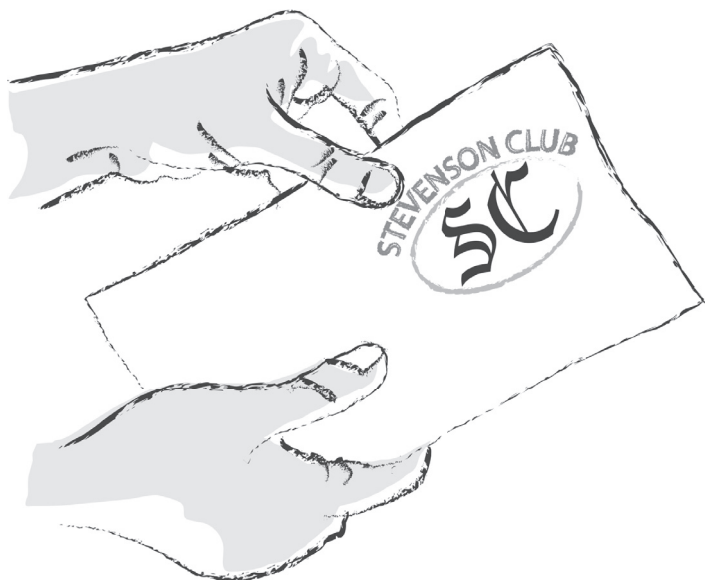
„Neříkala jsi snad, že jestli ještě jednou ten smolař krachne, tak jdeš od něho?“

„Odejít...” povzdychla si Evženie nešťastně. „Víš přece, jak mě miluje! Nikdy se mě nevzdá!” Na to se Mercoton jen sebevědomě usmál a pronesl záhadně: „D o b r o v o l n ě nikdy...”

Z kapsy saka vytáhl růžovou obálku.

„Stačil by jen jeho podpis. A už ho nikdy nikdo nespatří!”

Evženie, kterou ta myšlenka evidentně zaujala, se optala nevěřicně: „N i k d y?”

Mercoton přikývl a Evženii došlo, že se v růžové obálce skrývá nějaké ne zrovna obvyklé řešení, které asi nebude v souladu se zákonem...

V pražském šantánu „U rozverné kočičky“ bylo v ten večer opravdu veselo. Kapela vyhrávala dobový šlágr, švihák na pódiu rozpustile pěl cosi o lásce a milenecké dvojice se k sobě velmi těsně tulily. Na přeplněném parketu se tři od pohledu lehčí děvčata ohromně bavila ve společnosti jakéhosi postaršího, dosti komicky vyhlížejícího donchuána s dlouhým voussem, velkými brýlemi a rozčepýřenými, hustými vlasy. Tenhle roz dováděný stařík tónem rozverného milionáře nečekaně zvolal na vrchního: „A noste další šampusy! A kýble kaviáru! A víte co? Vemte špajzkartu od shora dolů a servírujte jen to nejdražší! A všem dámám v tomhle sále růže, bych prosil! Ale takhle velké pugéty!“

Trojice veselých děvenek začala stařečka vděčně pusinkovat a švitořila nadšeně: „Vy jste ale štědrý dědulíneček!“

„Jen jestli máte z čeho brát!“

„Milionový obrat, děvčata, samá výhodná koupě!“ ujišťoval je dědula o své solventnosti a holedbal se: „Chystám velké obchody, řítí se na mě přímo pohádkové zisky!“ Objal slečinky a dodal radostně: „Takže už teď můžeme slavit, milé dámy! Ale pod jednou podmínkou – že to roztočíme jak za mlada! Jste pro?“

Slečinky nadšeně zapištěly a dědula poručil číšníkovi: „Pití pro muziku, ať se odváže!“ A kapelu vyzval: „Ale něco rychlejšího, chlapci!“

Kapela spustila další, daleko temperamentnější šlágr a stařík se dal do divokého tance s děvčaty, která byla nadšena z toho, že našla tak štědrého kunčofta.

U baru postával vrchní s jakýmsi přísně se tvářícím pánem, který se ani neobtěžoval sundat si černý kabát s vyhrnutým límcem. Při pohledu na dovádivého staříka krčil vrchní rameny a zamyšleně odpovídal na otázky, které mu onen přísný muž kladl: „Ne, ne, v životě jsem ho tu neviděl, pane komisaři. Ale představil se jako bankéř Hugo Čížek!“

„Hugo Čížek!“ pozdvihl významně obočí komisař a dodal zlověstně: „Aha!“ Gestem pokynul jiným zlověstně se tvářícím pánům, z nichž dva se ihned postavili k východu. Pánové zpozorněli, protože spatřili mladičkého číšníka, který se z neznámých důvodů prodral mezi tančícími děvčaty a rychlým krokem mířil přímo k rozvernému staříkovi. „S prominutím, pane bankéři,“ sdělil mu důvěrně mladiček, „ale čeká vás na-
hoře žena! Prý manželka!“

„Evženie? Proboha, jak mě tady našla?“ vyděsil se stařík a spiklenecky číšníkovi špitl: „Že jsem tam hned!“

Číšník odešel, a když slečinky pochopily, že se k odchodu má i štedrý dědula, jaly se ho zdržovat: „Ale kampak, staroušku, kampak? Snad bys neutekl kočičkám?“

„Hlas mého srdce volá, dámy, a to já nikdy neodolám!“

Stařeček se otočil a ejhle – ocitl se tváří v tvář vrchnímu, který mu s nečekaně chladným výrazem ve tváři předal hustě popsaný papír. „Váš účet, pane bankéři!“

„Ale já platit nechci!“

„To jsme pochopili!“ pravil komisař, který se nečekaně vynořil mezi děvenkami. „A víte, proč nechce podstoupit tuto

nepříjemnou povinnost?“ otázal se řečnický všech hostů v sále a sám si vzápětí odpověděl: „Protože jeho solventnost je nulová!“

Kde se vzali, tu se vzali další pobouření pánové a na milého dědulu se začali sápat. „Teď se už před námi nikam neschováte,“ cloumali s ním, „pane b a n k é ř i Čížku!“

„Anebo snad ...“ nedopověděl jeden z tajných policistů, zcela nečekaně strhnul dědulovi falešný vous a dodal důrazně: „...pane Č E C H U R O?“

„Óóóóó !“ užasli všichni v sále včetně děvenek.

Další věřitel strhl Čechurovi paruku.

„Fešák!“ hlesla slečinka užasle nad tou novou, daleko mladší podobou štědrého kunčofta.

„Končit s obdivem, dámy!“ pravil komisař. „Kdo neplatí dluhy, patří na policii!“

Jeden z tajných poklepal Čechurovi na rameno a oficiálně ho vyzval: „Tak, pane Čechuro, jménem zákona – půjdeme!“

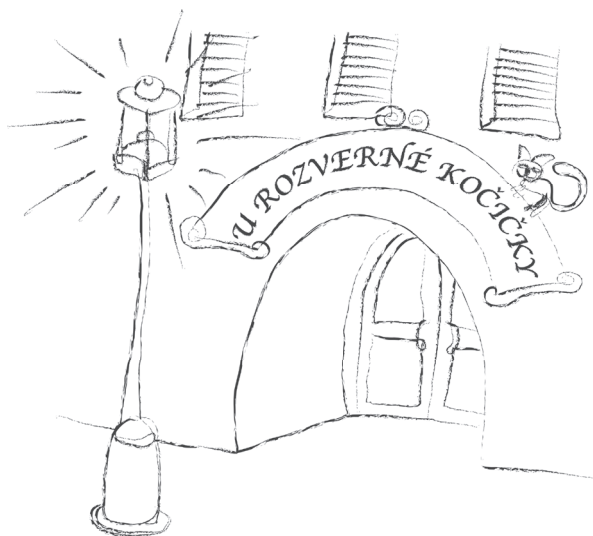
Čechura spatřil další přísně se tvářící pány, kteří ho začali obstupovat a utvářet kolem něho kruh. Nezbylo mu tedy nic jiného, než vyběhnout. Rozutíkal se napříč sálem. Věřitelé se rozeběhli za ním a volali: „Chyťte ho! Dluží nám miliony! M i l i o n y!“ Ale Čechura byl přeci jen mladší, než věřitelé. Obratně prokličkoval mezi šokovanými hosty, a když jedna ze slečinek uviděla, jak mu pronásledovatelé začali nebezpečně nadbíhat, strhla ho k sobě a špitla: „Zadem! A přijď zas!“

Čechura jí dal v rychlosti pusu a byl pryč. Slečinka se šťast-

ně usmála a ukázala pronásledovatelům, kteří se k ní začali sbíhat: „Tam běžel! Tam! Ke schodům!“ Vyslala je pochopitelně na druhou stranu. Když se pánové tím směrem rozeběhli, opřela se slečinka o zeď a jsouc Čechurou zcela okouzlena, hlesla obdivně: „Formát!“

Čechura vyběhl ze šantánu do pasáže, ve které svůj úprk okamžitě proměnil ve způsobnou chůzi, neboť spatřil dva nečinně postávající strážníky. Zašel nenápadně za roh, ale vzápětí opatrně vykouknul, aby se přesvědčil, že ho strážníci nepronásledují. Zcela nečekaně mu někdo položil ruku na rameno a rozverně bafnul: „BAF!“

Čechura se pochopitelně šíleně lekl. Když se otočil, strnula naopak jeho žena Evženie, která tu na něho čekala: „Proboha, Alfréde, co ten knír?“

„Támhle je!“ ozvalo se hlasité zvolání od dveří šantánu.

„Věřitelé!“ ukázal poděšeně Čechura na blížící se skupinku rozzuřených mužů, strhl si nalepený knír a vyběhl i se svou ženou, neboť i ta pochopila, že situace je vážná.

Běželi pasáží a Evženie cestou svému muži vytýkala: „Kdybys nekoupil tu pitomou továrnu na hračky, nemuseli jsme teď jak šílenci prchat před věřiteli!“

„Neměli ji prodávat tak lacino!“

„Čechuro, stůj!“ volali věřitelé, supíce za nimi.

Čechura chtěl zahrnout doleva, Evženie ho však pohotově nasměrovala doprava a vyhrkla: „Do vozu!“

Když Čechura vyběhl s Evženií z pasáže, spatřil u chodníku přenádherný vůz. Vedle uniformovaného řidiče v něm seděl jeho nejlepší přítel Ervín Mercoton. V této situaci byl vůz vysvobozením. Čechura pochválil svoji ženu rozšafně: „Al Capone by mi tě záviděl!“ Vděčně ji políbil na tvář a oba se rozeběhli k vozu. Čechuru cestou napadlo: „A kde jste se tu vlastně tak najednou vzali? Ty a Ervín?“

Přítel Ervín otevřel dveře limuzíny a odpověděl Čechurovi svěťácky: „Chci tě pozvat na flám!“

„Opravdu?“ rozzářil se ten milovník života. „To rád slyším!“

Věřitelé vyběhli z pasáže, a když spatřili Čechuru, jak naskakuje do limuzíny, která se vzápětí rychle rozjela, začali vykři-

kovat všemožné výhrůžky: „Však my z tebe ty dluhy dostaneme, bídáku!“

„Za katrem skončíš!“

Luxusní automobil s Alfrédem Čechurou se však nezadržitelně ztrácel v zatáčce jedné z malostranských ulic...

V poklidném nočním baru vyhrávala poklidná hudba a již lehce přioopilý, leč stále životem nadšený Alfréd Čechura vysvětloval Mercotonovi a své ženě Evženii, kteří seděli na protější straně stolu: „V tom šantánu jsem si zkrátka chtěl trochu vyhodit z kopýtky! Z těch milionů ti sto padesát korun zbylo, továrníku Čechuro, tak si je pěkně užij, řekl jsem si! A do posledního halíře!“

„Teda já zažil nejednoho zkrachovalého byznysmena, Alfréde,“ podívoval se nad jeho věčným optimismem Mercoton, „čtyři se zastřelili, dva skočili z mostu, po pěti se slehla zem, ale ty? Ty snad považuješ bankroty za důvod k oslavě!“

„Pro mě je největším štěstím milující žena a opravdový přítel!“ objal je oba šťastně. „Všechno ostatní je v životě jen pouhá hra! A lálalalalá!“ přidal se rozpustile k melodii, která se linula barem.

Evženie s Mercotonem, z jejichž nejistého chování bylo možno vyčíst, že se právě jakousi hru chystají s Čechurou sehrát, na sebe nenápadně, spiklenecky pohlédli, neboť správně

vycítili, že rozhodující okamžik pro realizaci jejich nekalého plánu právě nadešel.

„Poslyš, Alfréde,“ oslovil ho opatrně Mercoton. „Zdalipak ti něco říká Stevensonův klub?“

„Že bychom tam pokračovali?“ přerušil nadšeně zpěv Čechura. „Ještě dneska? Tak jdem hned, ne?“ Vstal, ale Mercoton ho nekompromisně posadil zpátky za stůl. „Jen sed, ten klub je u nás! V Anglii!“

Čechurovi povadl úsměv. Evženie se k němu přitulila a zakňourala starostlivě: „Potřebuješ dovolenou, Alfréde! Po tom bankrotu přece musíš načerpat sil do svých dalších ...“

„...bankrotů?“ skočil ji Čechura do řeči. „Pche! Teď mě už čeká jen prosperita! Rozjedu ty hračky a chechtáky se na nás budou táááákhle sypat! Ono i v těch nejtěžších dobách, přátelé, si totiž lidi potřebují hrát! A právě na tom já zbohatnu! Na hravosti Čechů!“

Evženie začala manželovi dolévat vínko a ujistila ho: „Já myslím, Alfréde, že ve Stevensonově klubu budeš mít dostatek času, aby sis tu svou cestu k prosperitě řádně promyslel!“

Mercoton pozdvihl sklenku k přípitku.

„Tak tedy, milý brachu – ať v tom klubu zažiješ věci, na které do smrti nezapomeneš!“

Přiťukli si a Mercoton velkoryse Čechuru vyzval: „A v pití se neulejvej, dneska všechno platím já!“

